

ספרי' - אוצר החסידים - ליובאוויטש

שער
שלישי

קובץ
שלשלת האור

היכל
תשיעי

לקוטי שיחות

בתרגום חפשי ללשון הקודש

על פרשיות השבוע, חגים ומועדים

•

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע

שניאורסאהן

מליובאוויטש

•

שמיני

(חלק כז שיחה ב)

יוצא לאור על ידי מערכת

„אוצר החסידים“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים וחמש לבריאה

מחזור הראשון של לימוד הלקוטי שיחות
שבוע פרשת שמיני, כבי"ח ניסן, ה'תשפ"ה (ב)

LIKKUTEI SICHOT
TARGUM L'LOSHON HAKODESH

Copyright © 2025
by

KEHOT PUBLICATION SOCIETY®
770 Eastern Parkway / Brooklyn, New York 11213
(718) 774-4000 / FAX (718) 774-2718
editor@kehot.com / www.kehot.org

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without prior permission from the copyright holder.

The Kehot logo is a registered trademark of Merkos L'Inyonei Chinuch.

For dedications of the weekly Sichos, please contact us at: dedications@kehot.com

שמיני ב

66

אבל בנוגע לשעיר ראש חודש היו חלוקות הדעות בין משה לאהרן: משה היה סבור שגם את שעיר ראש חודש היה עליהם לאכול באנינות, כשם שאכלו את שני השעירים הנוספים, מאחר שניתן היתר מפורש (על קרבנות היום) „כי כן צויתי – באנינות יאכלוה”. אך אהרן לא סבר כן והשיב למשה: „שמא לא שמעת (את ההיתר) אלא בקדשי שעה (שעיר עזים ושעיר נחשון) דאי בקדשי דורות ק"ו ממעשר הקל ומה מעשר הקל אמרה תורה¹⁰ לא אכלתי באוני ממנו בקדשי דורות לא כל שכן”.

ומיד „וישמע משה וייטב בעיניו הודה ולא בוש (משה¹¹) לומר לא שמעתי אלא (אמר¹¹) שמעתי ושכחתי”.

ב. וצריך להבין:

מפני מה הוצרך אהרן לומר “דאי בקדשי דורות” ק"ו ממעשר הקל כו”?” הלא אהרן לא בא לחדש למשה את הדין בכללותו, שאונן אסור בקדשים¹²,

א. על הפסוק¹ „ואת שעיר החטאת דרש דרש משה והנה שורף” אמרו חז”ל², שבשמיני למילואים הקריבו אהרן ובניו „שלשה³ שעירי חטאות . . . שעיר עזים ושעיר נחשון ושעיר ראש חודש ומכולן לא נשרף אלא זה” – שעיר ראש חודש. ועל כן „ויקצוף” (משה) גו’ מדוע לא אכלתם את החטאת גו’ „והשיבו אהרן: „הן⁵ היום הקריבו את חטאתם גו’ ותקראנה גו’ ואכלתי חטאת היום הייטב בעיני ה’ וישמע משה וייטב בעיניו”.

אחד מביאורי חז”ל⁶ בשקלא-וטריא כאן בין משה לאהרן – אם היה צריך לאכול את שעיר ראש חודש (כקא-סלקא-דעתך של משה) או לשרפו (כדעת אהרן):

אהרן ובניו היו אוננים באותה שעה (על-ידי מיתת נדב ואביהוא), ואונן אסור בקדשים⁷; אלא שבנוגע לשעיר עזים ושעיר נחשון הורה משה „ואכלתם גו’ – כי כן צויתי”⁸, „באנינות יאכלוה”⁹.

(10) תבא כו, יד.

(11) בשטמ”ק – ליתא תיבה זו.

(12) בויק”ר פרתנו (פי”ג, א. וראה אדר”ג פל”ז, יב) „וכיון שכעס נתעלמה ממנו הלכה שאונן אסור לאכול בקדשים . . . מיד דרש אהרן ק”ו למשה ומה מעשר הקל כו””. וכ”ה לדעת שמואל (זבחים שם) ד”הא ר”י והא ר”ג לפי שיטת רש”י שם, דלשמואל – לא ס”ל לר”ג ד”כן צויתי – באנינות יאכלוה”, ו”על אנינות לא החזר למשה לדרוש ק”ו” (והיינו, שהי ס”ל למשה שאין אסור אנינות בקדשים).

אבל לתירוץ רבא, דגם ר”ג ס”ל ד”באנינות יאכלוה” – ידע משה מאיסור אכילת קדשים לאונן, וכמפורש בפרש”י שם ד”ה אידי ואידי

(1) פרתנו י, טז.

(2) תו”כ (ופרש”י) עה”פ. זבחים קא, ב.

(3) לשון רש”י.

(4) פרתנו שם, טז-יז.

(5) שם, יט-כ.

(6) זבחים שם, א (תירוץ רבא).

(7) ראה לקמן בפנים.

(8) פרתנו שם, יג. אלא ששם קאי על

המנחה (כמפורש בפסוק שלפניו „קחו את המנחה”, ובפרש”י: זו מנחת שמיני ומנחת נחשון. וראה פרש”י שם, יח). וראה פרש”י שם, טז: אבל בקדשי שעה סמכו על משה שאמר להם במנחה ואכלוה מצות.

(9) זבחים שם, רע”א (וש”ג). תו”כ ופרש”י עה”פ.

(שכן, את זאת ידע משה קודם לכן – ובמאורע זה עצמו – מכך שנוקק הקב"ה להורות לו, "צויתי", היתר מפורש בנוגע לשאר השעירים ש"באנינות יאכלוה"¹³);

ואילו כדי להדגיש את החילוק בדבר, שההיתר המיוחד בשעת אנינות אמור רק בנוגע לקדשי שעה ולא בנוגע לקדשי דורות (שעיר ראש חודש), ולאפוקי מסברת משה שההיתר כולל את כל הקדשים של יום זה –

הנה [לענין זה אינו מובן מה מוסיף הק"ו ממעשר הקל¹⁴ (כאילו לולא הק"ו לא היה ניתן לחלק בין קדשי שעה לקדשי דורות), ו]היה לו לאהרן לומר בקיצור: שמא שמעת בקדשי שעה ולא בקדשי דורות!

ודיוק זה בולט ביתר שאת על-פי מה שמצינו בפירושו רש"י על התורה, שהביא גם כן¹⁵ את תוכן השקלא-וטריא הנ"ל בין משה לאהרן [שאהרן טען שיש חילוק בין קדשי שעה לקדשי דורות] – ואכן קיצר שם בלשונו: הייטב בעיני ה' – אם שמעת בקדשי שעה אין לך להקל בקדשי דורות (מבלי להזכיר את הק"ו ממעשר הקל).

ג. ויובן בהקדים דיוק לשון רש"י הנ"ל, "אם שמעת בקדשי שעה אין לך להקל בקדשי דורות":

מלשון רש"י, "אין לך להקל" (ולא "ללמוד" וכיוצא בזה¹⁶ – היינו שלא ניתן כלל ללמוד קדשי דורות מקדשי שעה), מוכת, שהטעם שאין לדמות קדשי דורות לקדשי שעה הוא [לא משום שהיתר אנינות (בקדשי שעה) היה "הוראת שעה", שממנה לא ניתן כלל ללמוד למקום אחר¹⁶, אלא¹⁷ לפי שקדשי דורות חמורים יותר מקדשי שעה, ומהאי טעמא – "אם שמעת בקדשי שעה אין לך להקל בקדשי דורות".

ועפ"ז מובן הטעם שבגמרא נוסף (בדברי אהרן) "ק"ו ממעשר הקל" – כי לשיטת הש"ס, הרי אדרבה: קדשי שעה חמורים מקדשי דורות, ועל-אחת-כמה – וכמה מן הקל שבקדשי דורות – וראיה לדבר:

בגמרא¹⁸ הובאה פלוגתא בין ר' יוסי הגלילי לחכמים בנוגע למקור הדין שחטאת (חיצונה) שנכנס דמה לפני ולפנים נפסלת וצריכה שריפה: לר' יוסי הגלילי למדים כן מן הכתוב

(וראה גם פרש"י עה"פ י, יב): קחו את המנחה – אע"פ שאתם אוננים וקדשים אסורים לאונן) אלא ש"משה כשקצף טעה כו" בהחילוק ד"שעה" ו"דורות". וראה לקמן בפנים סעיף ה.

13) ראה גם שפת אמת וקרבן אורה זבחים שם. 14) כקושיית השפת אמת שם. ומה שתי"ך, דרך אגב משמיענו הגמ' עיקר טעמא דאונן אסור – לדכותינו צע"ג והסברה.

15) י, יט ד"ה הייטב. וראה פרש"י שם, טז (ד"ה שעיר החטאת) ואילך ובמפרשי רש"י ואכ"מ.

16) ובפרט פרש"י משנה מלשונו בפסחים (פג, א) – "דורות משעה לא ילפינן" – כהובא לקמן בפנים.

16*) ראה מנחות יט, ב. וש"נ.

17) ובפרט ששניהם אותם הקדשים וברוב המכריע דיניהם שווים – אין מסתבר כלל לומר שאינם בגדר אחד כלל (ללמוד זמ"ז). והרי: לומר דשייכי זל"ז – (א) קרוב יותר לפש"מ. (ב) מומט המחלוקת בין משה ואהרן.

18) פסחים פג, א.

שעה היתה" (הוראת שעה בקדשי דורות).

ונמצא, שלשיטת חכמים²³, עניני "שעה" חמורים מעניני "דורות" עד כדי כך שאפילו מ"שעה" שבקדשי דורות (שעיר ראש חודש דשמיני למילואים) אי אפשר ללמוד – לפי שחמורה היא מקדשי דורות סתם. ואם כן, על־אחת־כמה־וכמה שקדשי שעה ממש (שעיר עזים ושעיר נחשון) חמורים מקדשי דורות].

ומאחר ש"קדשי שעה" חמורים מ"קדשי דורות" (לשיטת הש"ס), לא היה מקום שייאמר בגמרא "אם שמעת בקדשי שעה אין לך להקל בקדשי דורות", שכן אדרבה: אם מצינו בקדשי שעה (החמורים) הקולא דהיתר אכילה באנינות, על־אחת־כמה־וכמה שקולא זו, היתר אכילה באנינות ("באנינות יאכלוה"), תחול בקדשי דורות (שבאותו מעמד²⁴).

ומביא מפרשי (בסוגיא שם לפני"ז פב, ב ד"ה לכך נאמר). ועוד) דמדובר בשעיר ר"ח. (23 וי"ל (שלא לאפושי מחלוקת) שגם ריה"ג מודה שבכלל עניני "שעה" חמורים מעניני "דורות". אלא שס"ל שכאן שהמדובר בשעיר ר"ח – לא היתה "הוראת שעה" לשריפתו. (24 משא"כ בקדשי דורות בכלל, שגם אצל משה ה' פשוט איסור אנינות בקדשים (כמוכן מזה גופא שהקב"ה הוצרך להתיר לו אנינות במעמד זה, כנ"ל ס"ב).

ויש להוסיף, דבפשטות כאשר א"ל הקב"ה למשה היתר דאנינות א"ל ג"כ האיסור דאנינות בקדשים (בכלל). ועפ"ז י"ל דקס"ד דמשה היא, דמכיון שבדיבור ת"א נאמר, אינו שייך האיסור לאותו מעמד, ובמילא מחוייב באכילה בכל דבר. ובמשכ"כ ממחללי מות יומת וביום השבת שני כבשים בדיבור ת"א נאמר (מכילתא (ורש"י

(שבפרשתנו¹⁹), "הן לא הובא את דמה אל הקודש פנימה" (היינו ששאלת משה לאהרן היא – למה נשרף קרבן החטאת בשעה שדמו לא הובא, אל הקודש פנימה"), "מכלל דאי . . עייל דמה – בשריפה", ומכאן למדנו לכל חטאת חיצונה שנכנס דמה לפני ולפנים שדינה בשריפה, אבל חכמים למדו דין זה מכתוב אחר, וכמו שביאר רש"י²⁰, שלדעת חכמים אי אפשר ללמוד זאת מן הכתוב "הן לא הובא גו", לפי ש"דורות משעה לא ילפינו".

ולכאורה, אף דלא ילפינו – מהו ההכרח לשנות ולהחמיר (ב"שעה")? ומכאן מוכח שלשיטת חכמים קדשי שעה בכלל חמורים מקדשי דורות²¹, ולכן, אע"פ שנאמר במפורש ב"קדשי" שעה" שחטאת שנכנס דמה לפני ולפנים דינה בשריפה, עדיין אפשר היה לומר שקדשי דורות אין דינם (חמור כמותם להתחייב) בשריפה.

[ותירה מזו: הכוונה ב"שעה" הנזכר שם אינה ל"קדשי שעה" כפשוטם (היינו קרבנות שהוקרבו רק באותה שעה), שהרי הקרבן שדנהו לשריפה היה שעיר ראש חודש (כנ"ל), אלא (כביאור התוס'²²) לכך ש"הוראת

(19) י. יח. – דעת ר"י הובאה גם בתו"כ פרשתנו עה"פ.

(20) פסחים שם ד"ה אמר להן.

(21) ואף שגם רש"י בפירושו עה"ת מפרש כדעת חכמים (צו ו, כג. וראה רש"י פרשתנו שם) – הרי בלימוד ע"ד הפשט אין זה מפני שא"פ ללמוד זה מהפסוק דפרשתנו, כ"א מפני שזהו פשוטו של מקרא דהכתוב דפ' צו. וראה ר"אם צו שם. וק"ל.

(22) פסחים שם ד"ה א"ל – בדעת רש"י.

בהר הכרמל, שהותר בהם איסור שחוטי חוץ).

(ב) „קדשי שעה” שהקרבנם בפועל היא אמנם באותה שעה בלבד, אבל ענינם ותוכנם הוא פעולה לדורות – על־דרך הקרבנות דימי המילואים שחינכו את המשכן, ועל־דרך־זה קרבנות הנשיאים לחנוכת המזבח – וקדשי שעה מסוג זה, כמוכן, חמורים יותר מקדשים סתם (קדשי דורות), לפי שעלידם נפעלים – ובהם תלויים – ענינים לדורות.

ועל־דרך־זה בנידון דידן גופא – בנוגע לשעיר עזים ושעיר נחשון, שבגדרם כ„קדשי שעה” יתכנו שני אופנים, ובהקדים, שצדדי השקלא־וטריא כאן הם (לא בנוגע להקרבנם על־גבי המזבח, אלא) בנוגע לאכילת הכהנים, ובה יש לחקור אם גם אכילת הכהנים היא חלק מחנוכת המשכן והמזבח:

על־דרך הפשט מסתבר שאכילת בני אדם (הכהנים) אין לה כל שייכות לחינוך המשכן והמזבח:

לא מיבעי שעיר העזים (דשמיני למילואים) – היינו קרבן שהוא בכלל החינוך דימי המילואים – שהרי הזמן המדובר (עת אכילת השעיר) הוא לאחור שקרבנות אהרן כבר פעלו (על־ידי הקרבנם על־גבי המזבח) את החינוך, ובשלימותו, וכדברי משה שעל־ידי קרבנות אלו „תשרה שכינה בכם”²⁵, ולאחר שנתקיים „ותצא אש מלפני ה'

ולפיכך נזקק אהרן להוסיף „דאי בקדשי דורות ק”ו ממשער הקל”^{24*}: מאחר שמצינו שאיסור אנינות חל אפילו על „מעשר הקל”, אין לנו (ללמוד מקדשי שעה ו) להקל באנינות בקדשי דורות, אלא מסתבר יותר לומר שהיתר אנינות היה הוראת שעה בנוגע לקדשי שעה בלבד, ואין ללמוד ממנו.

ד. אבל עדיין אינו מובן: מהו ההסבר לפלוגתא זו, אם קדשי דורות חמורים יותר (כשיטת רש”י בפירושו על התורה) או קדשי שעה (כשיטת הש”ס)?

ויש לומר, שהפלוגתא היא (לא מה חמור יותר (כנ”ל), כי אם) – איזה סוג „קדשי שעה” היה כאן.

בקדשי שעה יש שני אופנים:

(א) „קדשי שעה” סתם, חד פעמי ממש (ללא פעולה או צד השווה לדורות) – על־דרך הקרבנות שהקריב אליהו בהר הכרמל – אשר מסתבר שהם (קדשי שעה) קלים (הקלים מקדשי דורות (וכמו בדוגמא הנ”ל, קרבנות אליהו

יתרו עה”פ (יתרו כ, ח) זכור) – אף (א) שנכתבו בב’ ספרים, (ב) ונאמר בו „על עולת התמיד” (שאינו מיוחד לשבת, דוגמת קדשי דורות דנדוד’).

ולכן הוכרח אהרן להביא את הק”ו ממעשר הקל שאין שוברו בצדו.

[אלא שעפ”ז, אדרבה: צ”ע והסברה למה „וייטב בעיניו”. וצע”ק מה ק”ו שייך כאן. ואין לומר דבנדוד’ הוא ענין חד פעמי משא”כ בנוגע לשבת – שהרי גם בנדוד’ מסתבר לומר שהוא הדין בחנוכת ביהמ”ק הא’, הב’ והג’ (ואולי גם – משכן שילה)].

^{24*} וראה לקמן בפנים סעיף ה והערה 31 (בנוגע למשה).

²⁵ ל’ רש”י פרשתנו ט, כג בסופו (וראה שם ד”ה ויבא משה).

ולכן שיטת הש"ס היא שקדשי שנה אלו חמורים יותר מקדשי דורות, ולפיכך נזקק אהרן ל"ק"ו ממעשר הקל" (כנ"ל באורך).

ה. על-פי הביאור האמור בחילוק שבין שיטת הש"ס לשיטת רש"י בפירושו על התורה בביאור טענת אהרן – יובן גם השינוי ביניהם בנוגע להודאת משה, "וישמע משה וייטב בעיניו":

בגמרא⁶ אמרו "הודה ולא בוש (משה) לומר לא שמעתי אלא (אמר) שמעתי ושכחתי" – היינו שהיתה אצל משה שכחה; משא"כ רש"י בפירושו על התורה²⁸ נקט (לא לשון הש"ס, אלא) על-דרך לשון התורת-כהנים²⁹: "הודה ולא בוש לומר לא שמעתי", ופשוט לשון רש"י היא (כמו שנתבאר במקום אחר בארוכה³⁰) שלא היה בוש אלא אמר שלא שמע מהקב"ה חילוק זה בין קדשי שעה לקדשי דורות (ולא שהיתה כאן שכחה).

ויש לומר דלשיטתייהו אזלי:

לשיטת הש"ס, שכל יסודו של אהרן הוא ה"ק"ו ממעשר הקל" (כיון שמצד הסברא (לולא הק"ו) גם אהרן היה מודה שצריך לאכול את שעיר ראש חודש באנינות, במכל-שכן מקדשי שעה החמורים) – צריך לומר שהטעם שמשה לא סבר כן (מלכתחילה) הוא מפני שבשעת מעשה לא ידע את

ותאכל על המזבח גו"²⁶, וממילא אכילת הכהנים שלאחרי זה אין בה כל חיזוק ותוספת בחינוך המשכן והמזבח (לדורות);

אלא אפילו שעיר נחשון, שבו היתה התחלת שנים עשר ימי חנוכת המזבח (על-ידי קרבנות הנשיאים) – הרי לפי דרך הפשט מסתבר לומר ש,חנוכת המזבח" קשורה להקרבה על-גבי המזבח במשכן, אך לא לאכילת הכהנים.

– ונמצא, שלשיטת פירוש רש"י על התורה אכילת הכהנים ב"קדשי שעה" אינה נוגעת לדורות, אלא היא ענין חד פעמי, היינו שהיא בסוג הראשון (הנ"ל) שבקדשי שעה, הקל מקדשי דורות; וממילא (בלשון רש"י) – "אם שמעת (באנינות יאכלוה)" בקדשי שעה (הקלים) אין לך להקל בקדשי דורות (החמורים)".

משא"כ בלימוד על-דרך ההלכה, הרי כשם שמצינו בנוגע לכפרה שעל-ידי קרבן, ש,כהנים אוכלים ובעלים מתכפרים"²⁷, על-דרך-זה הוא (לפי דרך ההלכה) בנוגע לכל הפעולות שעל-ידי קרבן – כולל פעולות הקרבנות שבנידון דידן: חינוך המשכן והמזבח – שאכילת הכהנים אף היא פועלת חיזוק ותוספת בעינין.

ונמצא, ש(גם) אכילת כהנים בשעיר עזים ובשעיר נחשון נוגעת לדורות,

(26) שם, כד.

(27) ת"כ (ופרש"י) פרשתנו י, יז (בנוגע לשעיר ר"ח שהוא לכפרה). פסחים נט, ב*. וש"נ.

(28) י, ב.

(29) שם (אלא שבתוכי – "הודה מיד").

(30) לקו"ש ח"ח ע' 182 הערה 4. חיי"ז ע' 109 ואילך. וש"נ.

(* ושם נלמד זה מהפסוק (תצוה כט, לג) גבי מילואים. ולהעיר שבפרש"י תצוה שם לא הובא זה (ע"ש), ומביא רק בפרשתנו גבי שעיר ר"ח.

ואין זאת אלא, לפי פשוטו של מקרא, שמשנה אמר „לא שמעתי” – שלא שמע מהקב”ה חילוק זה.

ו. מכל ענין יש ללמוד הוראה בעבודת האדם³⁵. וי”ל ההוראה מהענין הנ”ל – בגודל הזהירות הנדרשת בענינים שהם בדוגמת „קדשי שעה”:

ישנם ענינים בעבודת האדם שהם בדוגמת „קדשי דורות” – ענינים קבועים הקיימים מדור דור בלי שינוי; וישנם ענינים בדוגמת „קדשי שעה” – ענינים חדשים שתלמיד ותיק עתיד לחדש, תקנות גדולי ישראל שהצורך בהן בא מצד דרישת השעה, בקעה מצא וגדר בה גדר³⁶, וכיוצא בזה.

בדברים שבהם הורגלו בני ישראל מדור דור – אין (כל-כך) קשיים בנצחון היצר הרע, שהרי כבר עברו את „כל ההתחלות קשות”³⁷; ויתירה מזה – הרגל נעשה טבע. אבל בנוגע לעבודות שהן בדוגמת „קדשי שעה”, מתייצב היצר הרע בתוקף מנגד וטוען: מה יום מיומיים, מנהג אבותינו היה ללא חידוש זה, וכו’ – עד שהופך עצמו למנהיג ופוסק הדור לקבוע מהי דרישת השעה.

ועל כן דרושה זהירות יתירה בעבודה חדשה (ובפרט – אם אינה רק ענין לפי שעה³⁸, אלא גם נוגעת

הלימוד מ„מעשר הקל”³¹, ושכחה היתה כאן – שנשכח ממשנה רבינו דינו של מעשר (והלימוד ממנו).

משא”כ לפירוש רש”י על התורה, החילוק בין הקאסלקא-דעתך של משה לדעתו של אהרן היה ענין שבסברא: משה היה סבור שהיתר האנינות היה קשור ליום זה, בתור שמיני למילואים³², וממילא אין כל חילוק בדבר בין קדשי שעה לקדשי דורות; ועל כך חידש אהרן שהיתר האנינות אינו אלא על הקרבנות המיוחדים (ליום זה, מצד היותו מימי המילואים), אבל אין להקל משום כך בשעיר ראש חודש שהוא מקדשי דורות.

ולכן לא כתב רש”י שהיתה שכחה אצל משה, כי אין מקום לומר כן על דבר שבסברא: וכי מפאת „שכחה” יאמר אדם היפך הסברא! אפשר לשכוח דין מסוים, על-דרך „נתעלמה ממנו הלכה”³³, אבל אין מקום לומר שסברא נשכחה (תתכן רק טעות בסברא³⁴, אך לא שכחה).

(31) אבל אינו מוכרח, כי י”ל שקס”ד דמשה היא – כי „לא אכלתי באוני” יודע שיאמרנו לאחרי ל”ט שנה*, ואילו שאין איטור אנינות – שמע בנוגע להוה ובפירושו.

(32) ראה לקו”ש ח”ז ע’ 105 ואילך.

(33) ראה ויק”ר דלעיל הערה 12. ועד”ז בכ”מ.

(34) ראה לשון רש”י זבחים שם סד”ה אידי ואידי. לקו”ש ח”ח שם. ועוד.

(35) ובמש”כ מתורת הבעש”ט בנוגע לכל דבר ודבר אשר אדם רואה או שומע (כש”ט

קה”ת) בהוספות סי’ קכזט. וש”ו.

(36) עירובין ו, א. וש”ו.

(37) מכילתא ורש”י יתרו יט, ה.

(38) שהם קלים מקדשי דורות (כנ”ל בפנים), וכן בעבודה – שמכיון שנוגע רק לשעה ואין בהם לדורות, אין היצה”ר מנגד כ”כ כו’.

ועל כן צריכה להיות שריפת הקרבן דוקא, ביטול לגמרי.

ז. וזוהי גם ההוראה למעשה בדורנו זה:

על-פי כל הסימנים שבסוף מסכת סוטה, נמצאים אנו עתה בדרא דעקבתא דמשיחא ממש, וכדברי כ"ק מורי וחמי אדמו"ר⁴¹ אשר, "הנה עומד אחר כתלנו", כותל שיש בו חלונות וחרכים; ולכן דרישת השעה מכל אחד היא שיכין את עצמו (ואת כל סביבתו) לקבלת פני משיח צדקנו.

— יש לדעת, שבעבודה זו נדרשת זהירות (כולל זריזות) יתירה, ובהכרח לעסוק בה במלוא המסירה והנתינה, בכל מאדך.

כאשר מדובר בקדשי דורות — העבודות הרגילות — יש מקום לעבודה מסודרת על-פי טעם ודעת, שבה אין האדם מאבד (לגמרי) את מציאותו האישית; יש לו תענוג בדבר, ואף הנאת הגוף (מהמצוה, או כדי לעבוד את ה' וכו'⁴²).

אולם כאשר מדובר אודות דרישת השעה להתכונן לביאת המשיח — קדשי שעה — יש לזכור שזהו ענין שהזמן גרמא הדוחה ענינים אחרים, וצריך כל אדם להשקיע עצמו וכחותיו בזה באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, ולהיות נתון לכך כליכולו, עד שתאבד ממנו מציאותו האישית (בדוגמת שריפת הקרבן).

לדורות) הרבה יותר מאשר בנוגע לעבודות הרגילות (שהן בדוגמת קדשי דורות).

וזאת למדים אנו מן הביאור הנ"ל (בשיטת הש"ס), שאכילת "קדשי שעה" באיננות (ולעומתה שריפת קדשי דורות) היתה הוראת שעה בלבד, לאותו היום; אבל הסדר הרגיל צריך להיות באופן הפוך — שקדשי שעה (קשים יותר, וממילא) חמורים יותר מקדשי דורות. אפילו במקום שהותרה "אכילת" קדשי דורות, עדיין אין מכך ראייה שמותר "לאכול" קדשי שעה.

וכמו שמצינו בקרבנות המילואים, שאת הקרבן הראשון שהביא אהרן — פר לחטאת — לא אכל (כדין חטאת דקדשי דורות), אלא — "תשרוף באש"³⁹.

וטעם הדבר, כיון שבקדשי דורות, שאין היצר הרע מתנגד להם (עד כדי כך), רשאי אדם להתיר לעצמו את תענוג אכילת הקרבן, דבר שיש בו הנאה וגם הגוף מקבל ממנו הנאה ותענוג.

משא"כ ב"קדשי שעה", שבהם פועל היצר הרע ביתר שאת כדי לבלבל וכו', יש צורך בזהירות יתירה בנוגע לאכילה⁴⁰. כאשר יש לאדם תחושה של עונג אישי, ובפרט תענוג גופני, הדבר נתון מקום ליצר הרע לקבל אחיזה וכו' —

(39) תצוה כט, יד.

(40) ולהעיר מענין דפרש חגיכם (רק ג' פעמים בשנה) קאמר פרש שבתכם (מדי שבוע בשבוע) לא קאמר "זח"ב פה, ב. אלא שביאורו ע"פ חסידות באו"א — ראה תו"א ר"פ ח"ש. סידור ר, גיד. רג, ג ואילך. ועוד).

(41) ב"קול קורא" (שנדפס ב"הקריאה והקדושה" סיון תש"א. אגרות קודש אדמו"ר מהור"צ ח"ה ע' סז). ועוד.
(42) ראה תניא פ"ז (יא, ב).

מצאתי דוד עבדי⁴⁵, בגאולה האמיתית
והשלימה במהרה בימינו ממש.

(משיחות אה"ש"פ, ש"פ שמיני
וש"פ תזו"מ תשמ"ב)

וזה גופא יביא את התגלות משיח
צדקנו, שיבוא באופן של „היסח
הדעת“⁴³ (למעלה מבחינת דעת⁴⁴),

(45) תהלים פט, כא – ראה סנהדרין שם: ג'
דברים באין בהיסח הדעת משיח מציאה כו'.

(43) סנהדרין צז, סע"א.
(44) אגה"ק סי' ד (קה, ב ואילך).

